NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Lui Eriksson

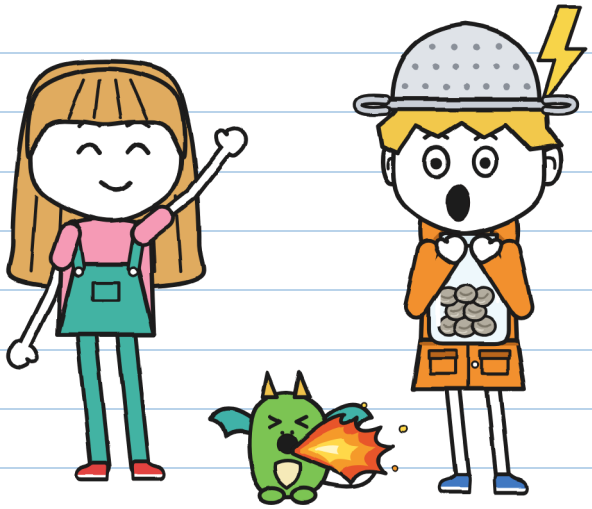

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS S
Pradinis lygis · 7+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2
Neatidaryti prieš griaustinį

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS S · Pradinis lygis · 7+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Antroji serijos knyga. Pirmoji: „Šis siuntinys kandžiojasi“.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Šioje knygoje nenukentėjo nė vienas griaustinis. –].

Ir niekam kitam. –J.

Jei jį rasi, neatidaryk prieš griaustinį.

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tu to nedaryk. Jei tai trunka kelis puslapius, užrašyta NUO ČIA ir IKI ČIA. Per tikrą audrą vadovaukis 76 puslapiu. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Audrų medžiotojas (daugmaž). Tai jo sąsiuvinis.

Julita. Skaičiuoja sekundes tarp žaibo ir griaustinio. Rašo žaliai ir pasirašo J.

Trupinukė. Drakono mažylė. Mėgdžioja Gunį. Viską.

Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai.

Flora. Kanalo g. 9 sodininkė. Už akmenis nepasirašo.

Vera. Prižiūri drakonus Drakonų namuose, šalia Floros namų. Pas ją gyvena Trupinukė.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 2
Gunio

OFICIALUS.

„Oficialus“ – aš skaitau pirma. Oficialiai. –].

Pirmasis sąsiuvinis baigėsi: jis pilnas. Šitą man davė Mara, parduotuvės savininkė. Jame yra parduotuvės antspaudas. Ji sako, kad oficialiuose sąsiuviniuose nepiešiama. Pažiūrėsim.

SKYRIUS 1

Audrų medžiotojas

Maros parduotuvėje yra siuntinys, kuris dreba.
Kasdien vis truputį stipriau.
Aš jo neliesiu.
Paskutinis, kurį pristatėme Julita ir aš, buvo kiaušinis. Dabar ji vadinasi Trupinukė, turi sparnus ir mėgdžioja viską, ką darau.

Parduotuvėje priešais mano namus liko devyniolika grąžintų siuntinių. Vienas labai skuba.

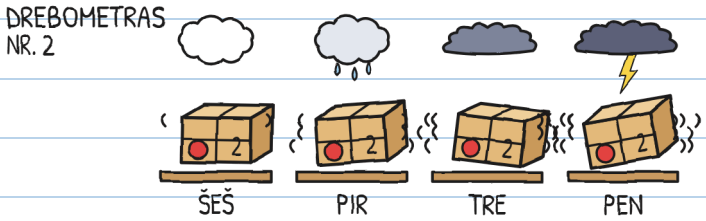

Tai ne iš baimės: artėja audra. Šeštadienį, šeštą vakaro. Orų prognozę žiūrėjau šešis kartus. –J.

Grąžintas siuntinys visada sugrįžta. Kas jį gauna, turi pasirašyti ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina, kaip Julitos žalio flomasterio. Jei ne, auštant jis parskrenda į savo lentyną. Visus juos siunčia tas pats žmogus: R.

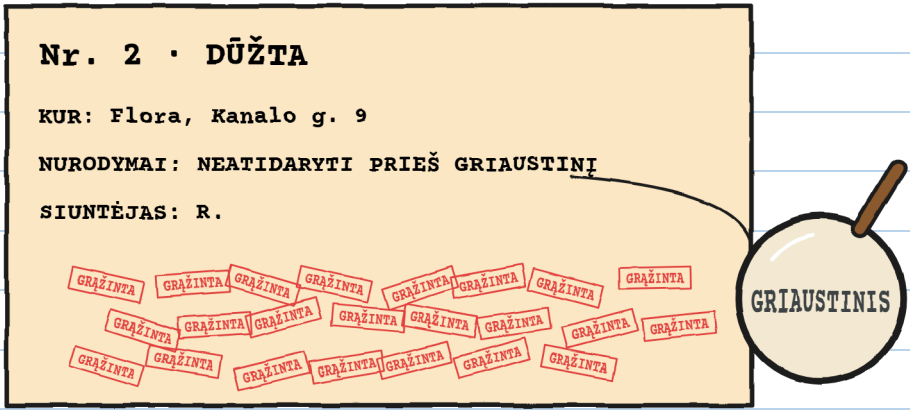

Ant Nr. 2 buvo dvidešimt trys antspaudai GRĄŽINTA.

Dvidešimt trys. Suskaičiavau du kartus. –J.

– Dvidešimt tris kartus pati jį vežiau, – pasakė Mara. – Ir nė karto per audrą.

Šeštadienį, dešimtą valandą, Mara laukė mūsų su Nr. 2. Tonis jau buvo ten. Šeštadieniais mes trys esame nubausti už tai, kad be leidimo pristatėme Nr. 1. Padedame parduotuvėje.

– Šitą, – pasakė Mara, – pristatysite jūs. Šią popietę.

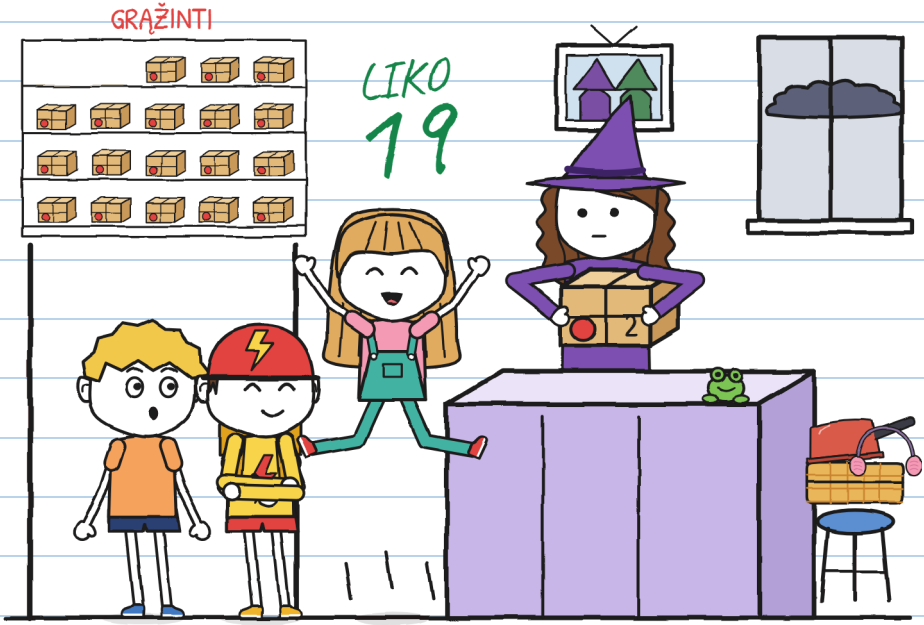

Julita padarė didžiulį šuolį. Vos neprisilietė prie lentelės LIKO 19.

Mara pasakė tris sąlygas. Suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Išeinate penktą, prieš audrą. Pasiliekate pas Florą, kol audra praeis.
2. Jūsų šeimos jau žino. Flora taip pat.
3. Taisyklė iš etiketės: neatidaryti prieš griaustinį. Tinka tas, kuris virš galvos; tolimi – ne.

– O tu neini? – paklausė Julita.

– Man čia yra ką veikti, – pasakė Mara. Ir pažiūrėjo pro vitriną: dangus pilkėjo.

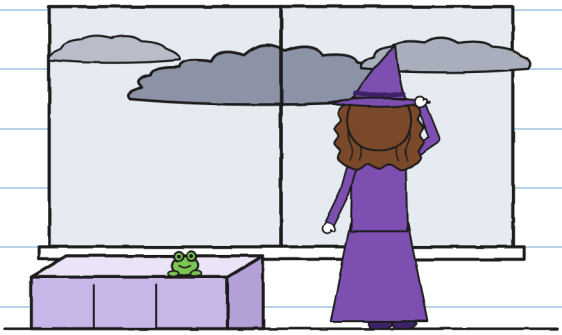

Kokių dalykų? –J.

Tada Julita pažiūrėjo į mane.
– Ar tau patinka audros?

Ir pasakiau tai, ką visi sako, kai į juos taip žiūri:

– Man jos labai patinka. Kitame savo rajone buvau profesionalus audrų medžiotojas.

Ką pasakiau

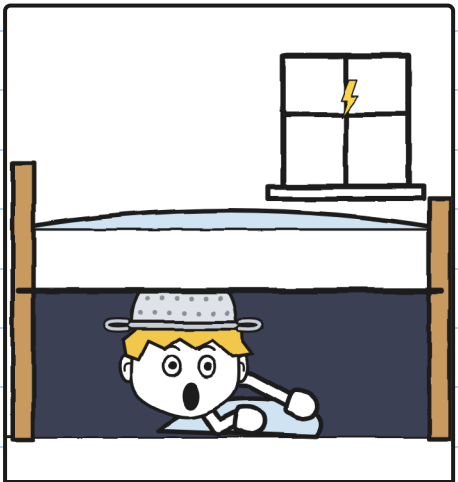

Kas buvo iš tikrųjų

Profesionalas. Iš po lovos. –].

Julita išmokė mane skaičiuoti audras. Mano sąsiuvinyje. Neatsiklaususi, kaip visada:

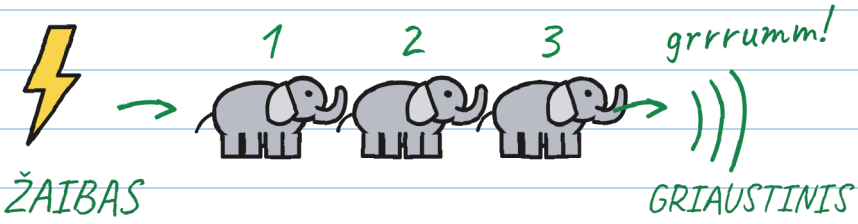

vienas dramblys, du drambliai, trys drambliai...

1 dramblys = 1 sekundė

3 drambliai = 1 kilometras (daugmaž)

0 dramblių = VIRŠ GALVOS!

↖ Tai griaustinis iš etiketės.
Tolimi siuntinio neatidaro.

Daugiau dramblių: tas žaibas trenkė toliau.

Išgirdai griaustinį, nors ir toli: greitai po stogu!

Kas žinoma, to mažiau bijoma. –].

Man to nereikėjo: man audros labai patinka. Bet vis tiek užsirašiau, dėl visa ko.

Tonis perskaitė etiketę man per petį.
— ŽAIBAS audros metu nepristato.
Jis parodė mums smulkų šriftą ant kuprinės.
— Audros dar nėra, — pasakė Julita.
Tonis dar kartą perskaitė. Apie „dar“ - nieko.

Smulkus šriftas buvo per smulkus. –J.

Ir jis nuėjo su mumis.
Penktą perėjau gatvę namo, pasiimti lietpalčio.
— Užsivilk oranžinį, — pasakė mama nuo durų. —
Tikrai eini? Juk tu, kai griaudžia...
— IKI, MAMA!

„Juk tu, kai griaudžia...“ KĄ? –J.

Perėjome Didįjį tiltą. Naktį jį pakelia laivams. Dangus darėsi vis juodesnis. Per vidurį Julita pamojo vandeniui ranka. Labai rimtai. Kanalas ir ji nesutaria.

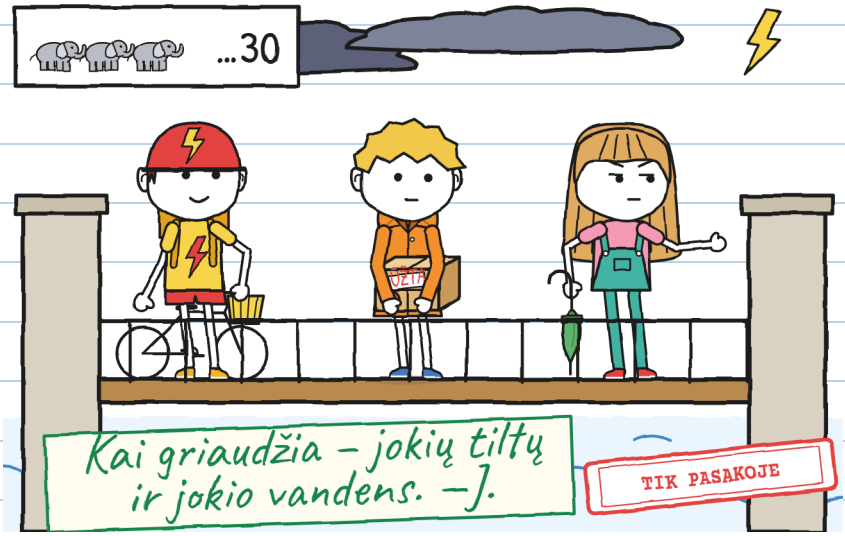

Labai toli nušvito dangus. Julita suskaičiavo trisdešimt dramblių.

Grrrumm.

– Tas žaibas trenkė už kokių dešimties kilometrų, – pasakė ji. – Prognozė žada audrą šeštą valandą.

– Sugriaudė! – pasakė Tonis. – Jau galima atidaryti?

— Tas siuntinio neatidaro, — pasakė Julita. — Etiketės griaustinis nugriaudi kartu su žaibu: nulis dramblių. Bet jau girdisi: greitai po stogu! Nubėgome iki Kanalo gatvės. Aš apsimečiau, kad nieko negirdžiu.

— Čia buvo žagtelėjimas? — paklausė Julita.
— Ne, — pasakiau. — Ik!

Man tai nutinka nuo mažens, tik per griaustinį. Po kiekvieno griaustinio – daug žagtelėjimų iš eilės. Vienas kas tris sekundes. Kai audra virš galvos, nesustoju. Tai ne baimė. Mano kūnas tai daro pats. Manęs nepaklausęs.

Tai vadinasi baimė. —J.

Vera laukė mūsų prie savo durų, laikydama Trupinukę ant rankų. Šeštadieniais Trupinukė vaikšto su manimi.

— Šiandien tik iki Floros namų: tai jos pirmoji audra, — pasakė Vera ir padavė ją man. — Ji mėgdžioja tave visame kame, Guni. Net tai, ką jauti. Jei išsigąs, netrauk jos: ji įsikimba. Kai audra praeis, tris kartus pabelskite į mūrą, ir ateisiu.

— Aš nieko nejaučiu, — pasakiau. — Man audros labai patinka.

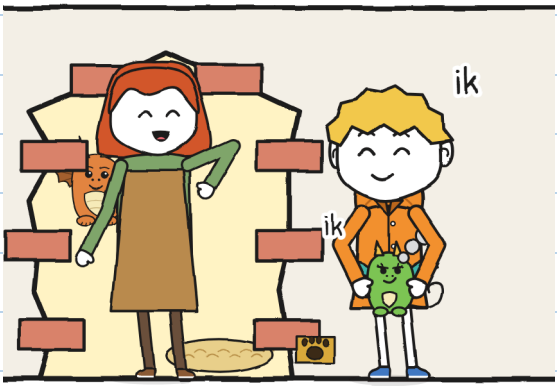

Toli sugriaudė. Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik. Jai pro šnerves pasipylė dūmai.

— Greitai vidun! — pasakė Vera.

Floros namas – tas su pelargonijomis. Prieš du šeštadienius ji žiūrėjo į mus nuo to balkono. Mes ieškojome Drakonų namų durų. Jos atrodo kaip siena.

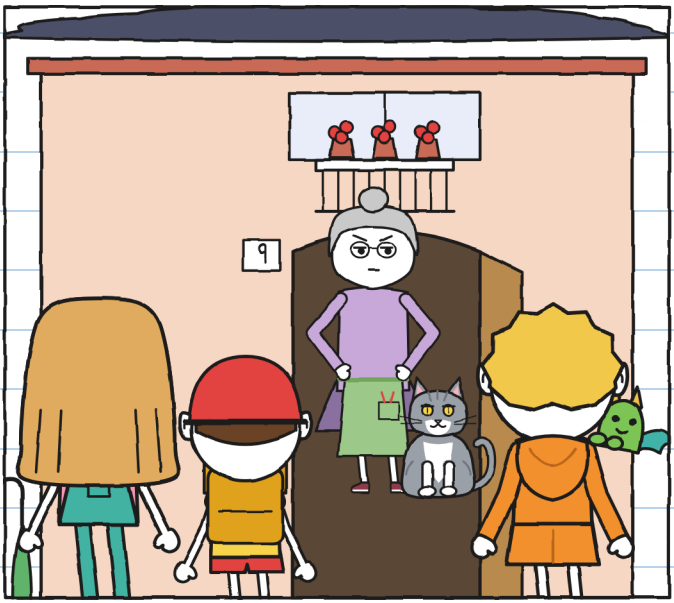

Flora atidarė duris. Mes net nespėjome paskambinti. Ji pažiūrėjo į dėžę. Pažiūrėjo į dangų. Pažiūrėjo į Trupinukę.

— Veros mažylė. Kad tik nesudegintų mano paparčių, — pasakė ji. — Užeikite, nes pradės lyti. Įspėju jus: aš už akmenis nepasirašau.

SKYRIUS 2

Griaustinis!

Floros virtuvė pilna augalų. Gale stiklinės durys veda į šiltnamį. Galinės durys, su kačių landa, veda į kiemą. Tonis įstatė dviratį į koridorių, nes lijo.

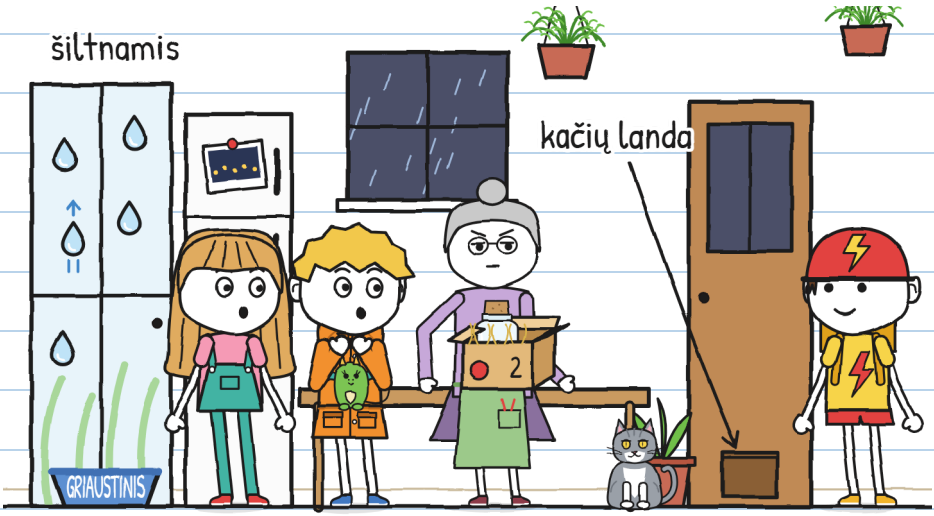

Šiltnamio stikle buvo nupieštų lašų. Jie kilo aukštyn, užuot krisdami žemyn.

— R. stiklai, — pasakė Flora. — Įleidžia lietų, kai aš noriu. O žaibų – niekada.

Flora padėjo dėžę ant stalo. Atidarė ją nieko neklaususi. Viduje buvo stiklainis. Su aštuoniais pilkais rutuliukais.

— Neatidaryti prieš griaustinį! — sušuko Julita.

— Atidariau dėžę, o ne stiklainį, — pasakė Flora. — Žinau, kas viduje: R. pažadėjo man žiburėlių, o siunčia akmenis.

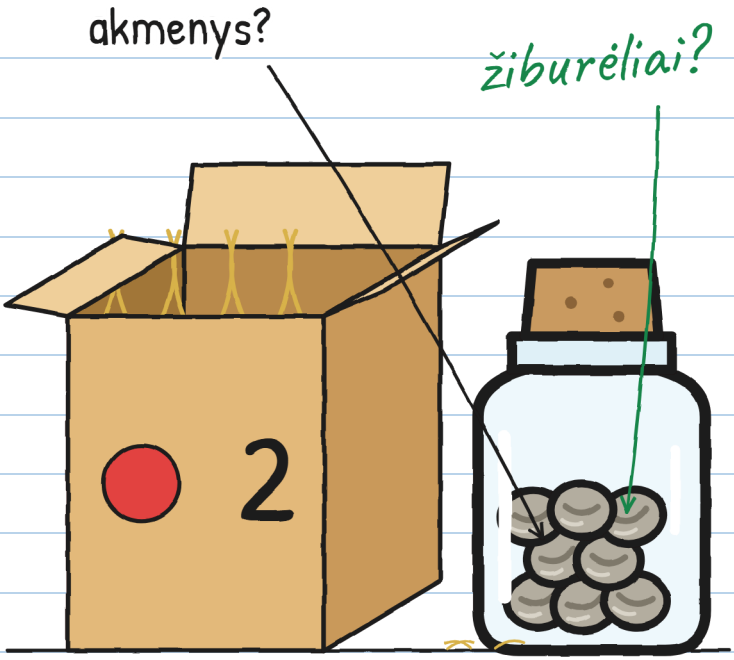

— Kas yra žiburėlis? — paklausiau.

Flora parodė mums seną nuotrauką. Joje – kanalo krantinė naktį. Su švieselėmis pakrantėje.

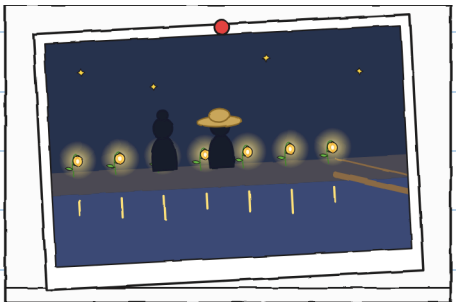

— Tai augalai, — pasakė Flora. — Jie sukaupia žaibų šviesą ir šviečia visą naktį.
— O R. juos sodindavo?
— Atnešdavo pabudusias sėklas. Aš paruošdavau žemę. Nė vienos miegančios nesu mačiusi.
— O žiburėliai?
— Užgeso. R. nustojo ateiti. O dabar siunčia štai ką.

Todėl kanalas toks tamsus. Todėl baugus lieptas – lenta, kuri jį kerta.

Baugino. Mane – labai: perėjau jį tamsoje. —].

— R. visada ištesi pažadą, — pasakė Flora. — Vėlai, bet ištesi. Šį kartą - ne. Dvidešimt tris kartus man atnešė šį stiklainį. Dvidešimt tris kartus - akmenis.

Pagalvojau apie etiketę. Mokėjau ją mintinai: NEATIDARYTI PRIEŠ GRIAUSTINĮ.
— O jūs kada nors laukėte griaustinio, kad jį atidarytumėte? — paklausiau.

Flora pažiūrėjo į mane taip, lyg mano klausimas būtų kvailas.
— Aš nieko nelaukiu, — pasakė ji. — Nė griaustinio.

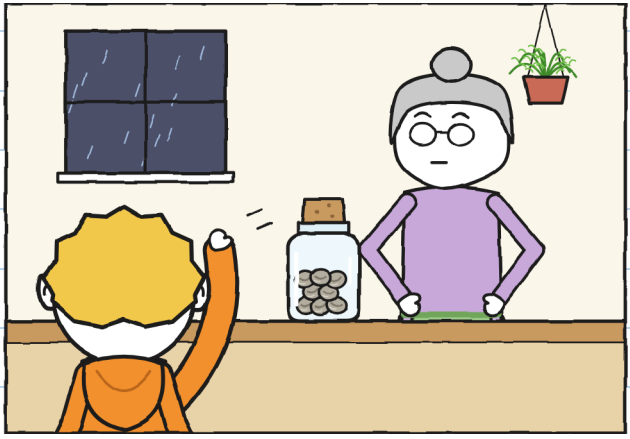

Floros katinas vadinasi Griaustinis. Jo vardas parašytas ant jo dubenėlio. Jis pilkas kaip debesis. Ir murkia kaip griaustinis.

Laukėme audros virtuvėje. Nutiko daug mažų dalykų:

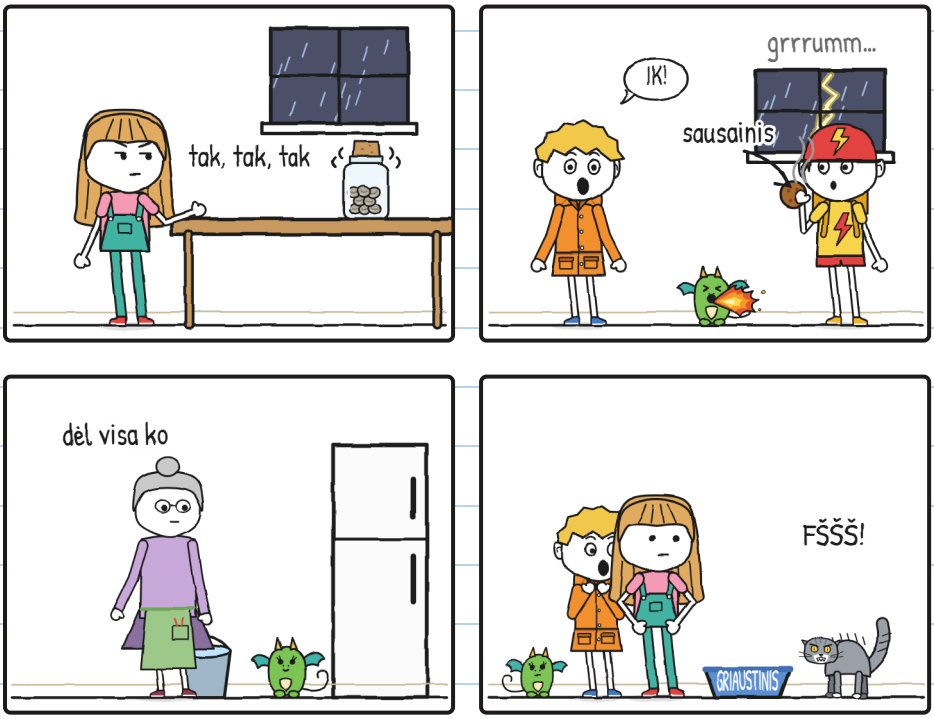

Blogiausia griaustinio dalis – jo laukimas. –].

Stiklainis darė tink, tink. Vis garsiau.
Julita skaičiavo: „Dvylika dramblių".
Paskui: „Devyni".
Po stalu jai šokinėjo koja.

— Išmuši duobę grindyse, — pasakiau.
— Aš skaičiuoju.
— O tavo koja skaičiuoja labai greitai.
Tada Trupinukė išpūtė dar vieną liepsnelę.
Griaustinis kaip strėlė išlėkė pro kačių landą į kiemą. Flora atidarė galines duris ir surėkė:
— GRIAUSTINIII!

O Julita atidarė stiklainį.

– Sugriaudė! – pasakė ji.

Nesugriaudė. Sušuko Flora. Griaustinis – tai katinas.

Aš išgirdau „GRIAUSTINI!“. Būtent to ir laukiau. Niekas man nepasakė, kad tai katinas. –].

Parašiau tai 17 puslapyje.

Tą puslapį perskaičiau vėliau. –].

Kai jį atidarė, stiklainis nutilo. Viduje buvo tik aštuoni pilki rutuliukai. Šalti ir nejudantys. Julita išbėrė juos ant stalo. Apžiūrėjo pro didinamąjį stiklą.
— Kiekvienas turi brūkšnelį, — pasakė ji. — Tarsi užmerktą akį.

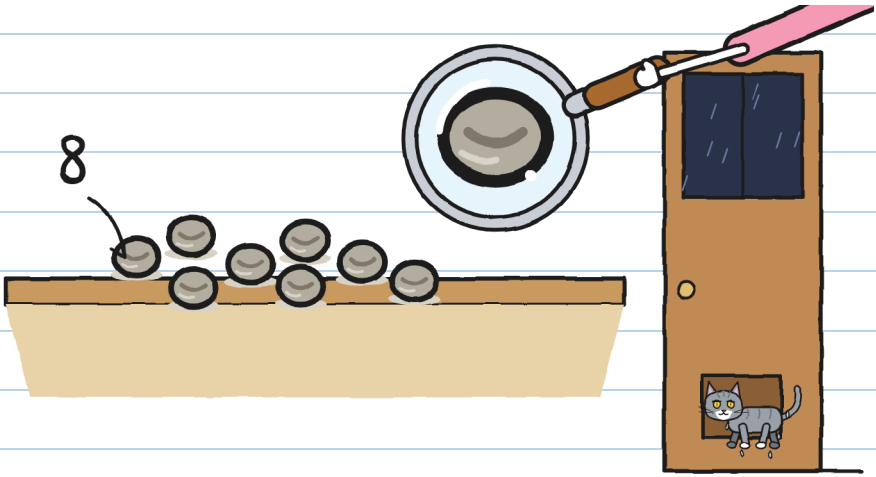

Griaustinis sugrįžo pro kačių landą, permirkęs. Flora uždarė duris.
— Akmenys. Kaip visada, — pasakė ji ir pažiūrėjo į Julitą.

Julita pasidarė savo marškinėlių spalvos.

— Jos miega, — pasakiau. — Tai ne akmenys, o sėklos. Todėl parašyta „neatidaryti prieš griaustinį“. Gal griaustinis jas pažadins. Didelis, toks, nuo kurio dreba stiklai.

Flora nutilo. Paskui pasakė:
— Jei tai sėklos, tegul tai įrodo.

Lauke buvo beveik naktis. Buvo šešta valanda vakaro.
Žaibas. Julita pradėjo skaičiuoti:

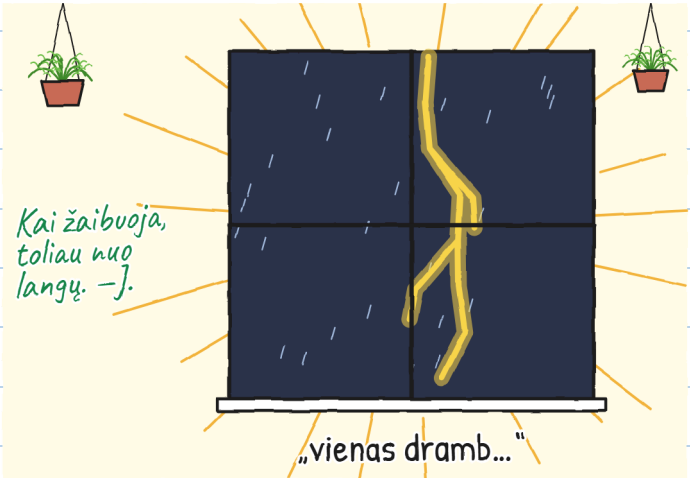

Ir atėjo tikrasis.

Griaustinis ir žaibas vienu metu: audra buvo tiesiai virš galvos. Sudrebėjo stalas, stiklinės, langų stiklai.

Ir užgeso šviesa.

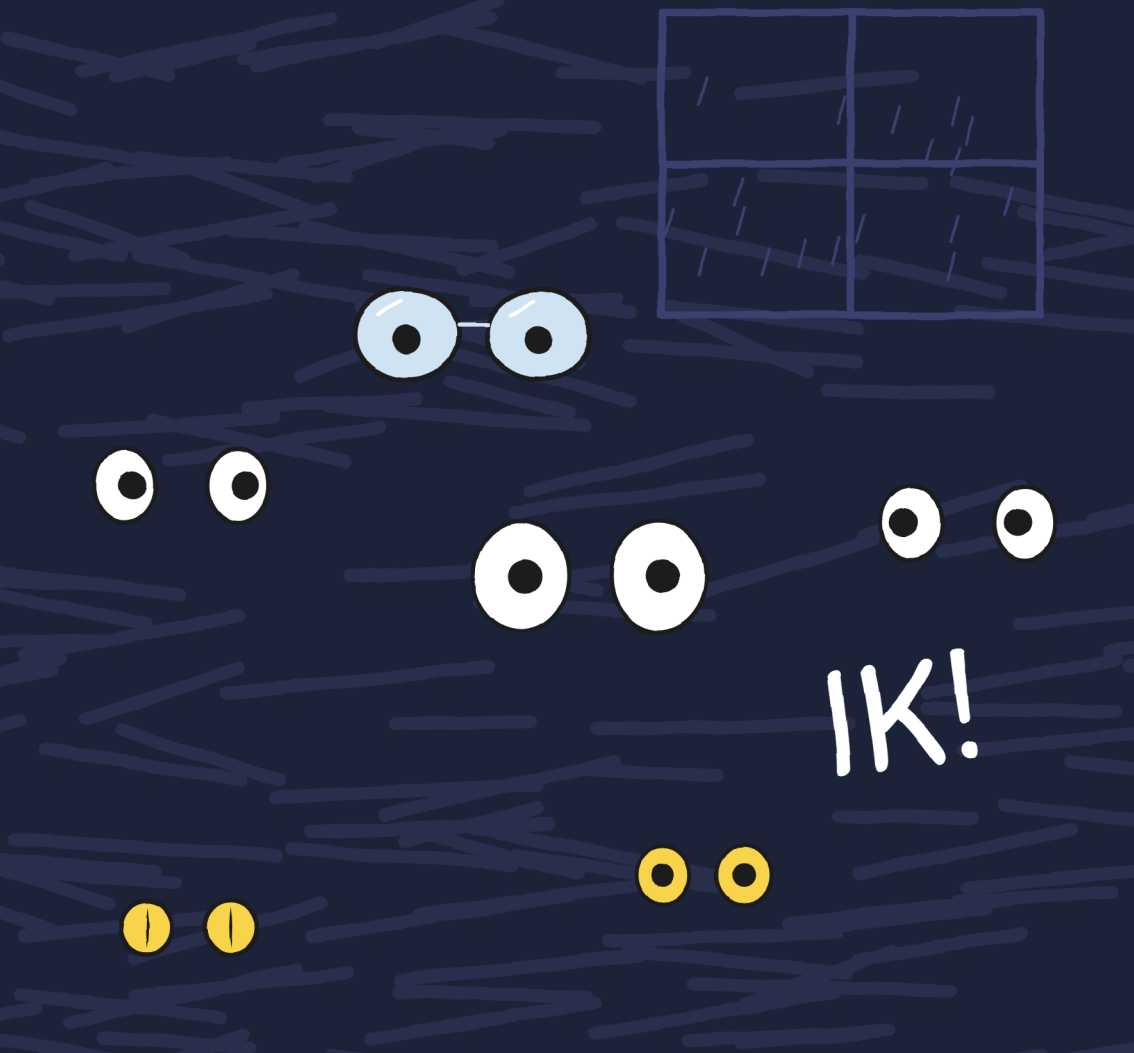

Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik: pliūptelėjo liepsna. Visą sekundę matėme visą virtuvę.

Stalas buvo tuščias.

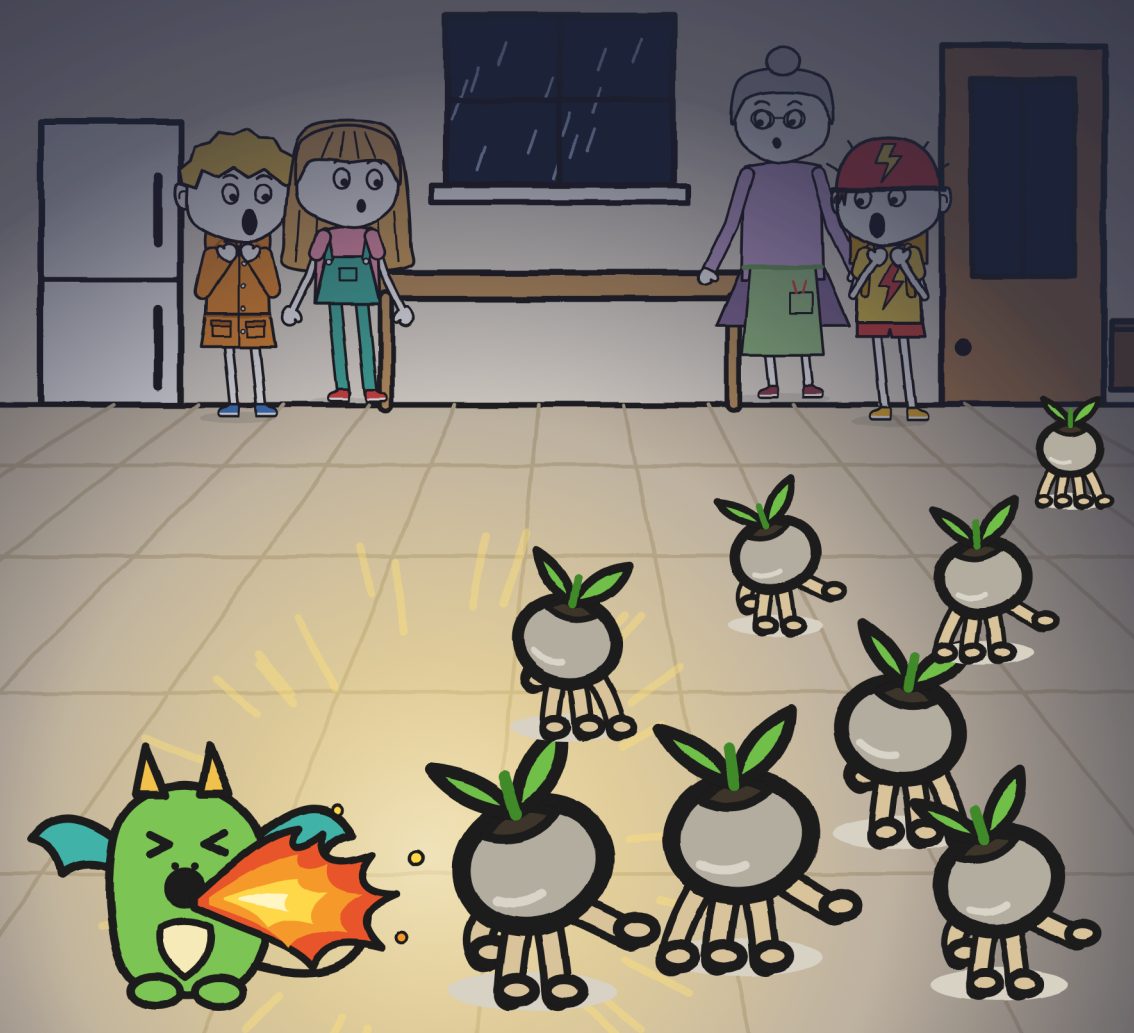

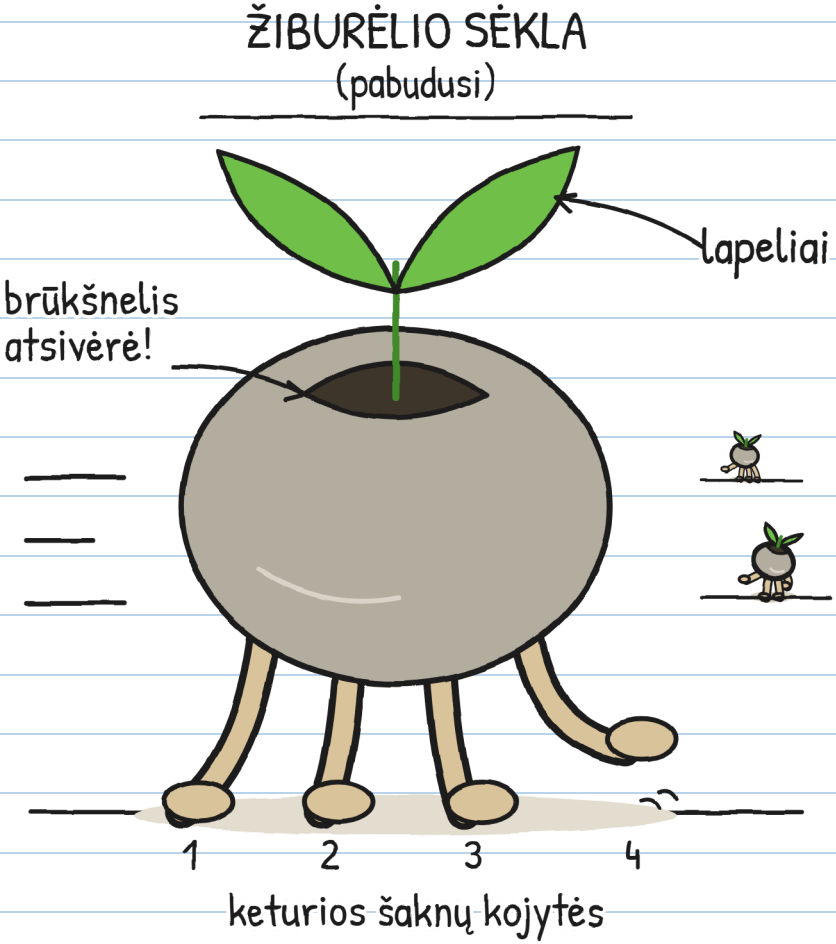

Akmenys turėjo kojas.

Ir labai skubėjo. –].

SKYRIUS 3

Jos juda, kai nežiūri

Tamsoje girdėjosi tarsi mažytis lietus: tik, tik, tik. Vėl sužaibavo: sėklos jau buvo toliau. Ir nejudėjo. Visai nejudėjo. Lyg niekur nieko.

Jos bėgo greitai. Bet kiekvienas žaibas jas sustabdydavo. O žaibų buvo daug. Aš žiūrėjau į jas iš po stalo. Buvau užsidėjęs Floros kiaurasamtį: namie, kai griaudžia, užsidedu tokį patį.

Tai žaidimas „sustingk“. Su sėklomis. –].

Flora nukreipė žibintuvėlį į vieną sėklą.
Sėkla sustojo.
Nukreipė į kitą. Pirmoji pasileido bėgti.

— Tai sėklos! Jos pabudusios! — sušuko Flora.

Ji pajudino šviesą. Dabar pasileido bėgti antroji.
— Mums reikia kito žibintuvėlio, — pasakiau.
— Tai pagalvok apie ką nors kita. Turiu tik šitą.

Su šviesa – nejuda. Tamsoje – bėga. Žibintuvėlio visoms nepakako.

Jos visos skubėjo prie kačių landos. Flora užstatė ją milžinišku vazonu.
— Jos ieško audros sudrėkintos žemės, — pasakė ji. — Čia tik žemė, laistyta iš čiaupo. O lauke žemės beveik nėra: jei išeis, lietus nuneš jas į kanalą.

Bet dabar jos buvo išsibarsčiusios po visą virtuvę, tamsoje. O virtuvėje yra šimtas slėptuvių.

Išbandėme viską:

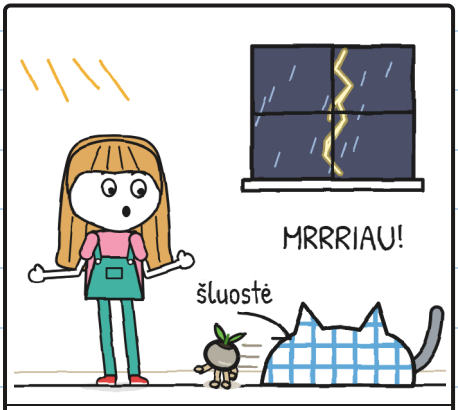

Julita su šluoste: sugavo Griaustinį.

Tonis rankomis: Griaustinis sugavo jį.

Trupinukė su liepsna: viena!

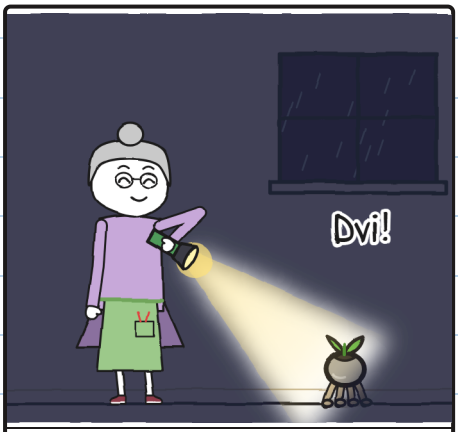

Flora su žibintuvėliu: dvi!

Griaustinis taip pat medžiojo. Jis mato ir beveik tamsoje. Mes – ne.

Tonis nebijo audrų. Jis bijo kačių.

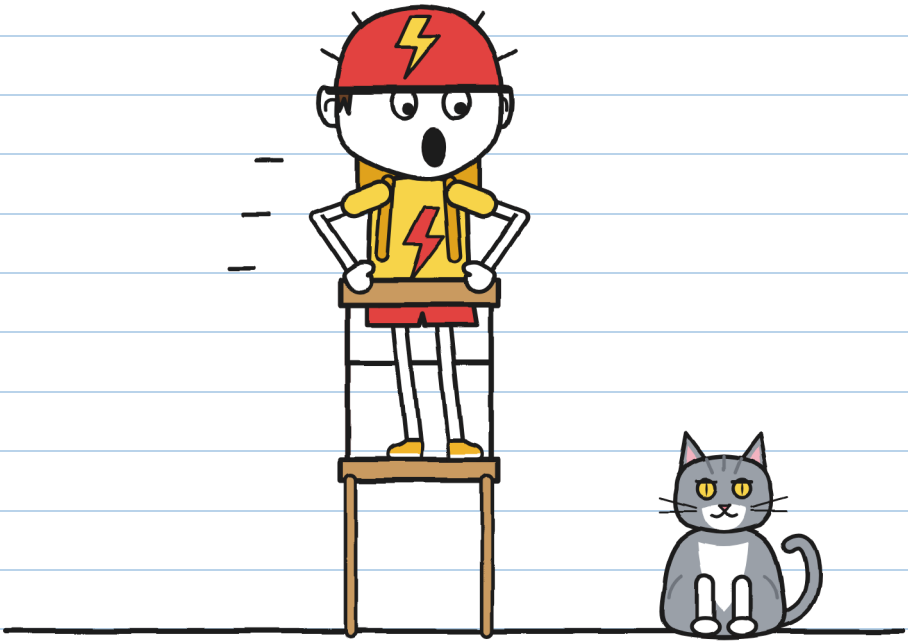

— Bet tai ne katinas! — pasakė jam Julita. — Tai Griaustinis!

— DAR BLOGIAU!

Du išgąsčiai ir vienas vardas. —J.

Aš vis dar buvau po stalu, su kiaurasamčiu ant galvos.
Iš ten pastebėjau kai ką: sėklos vis grįždavo prie kačių landos. Vazonas užtverdavo joms kelią. Jos stumdavo jį.

Visos. Į tą pačią vietą.
Nubraižiau planą.

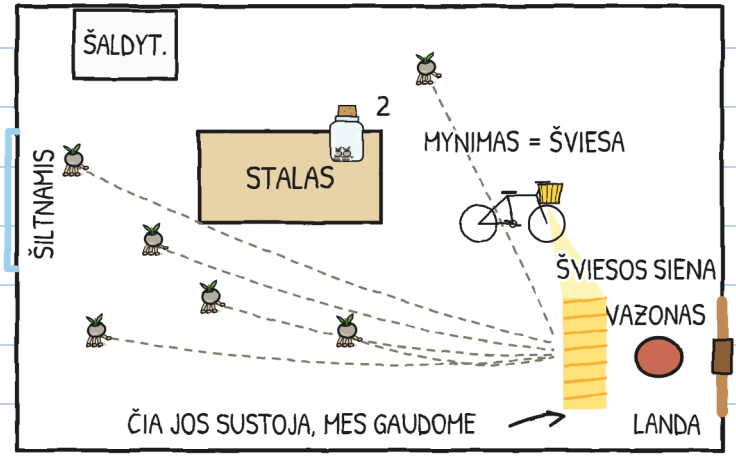

— Toni, ar tavo dviračio žibintas dega, kai mini?
— Žinoma.
— Tai šiandien pristatysi šviesą.

Pastatėme dviratį stačią, ant jo stovo. Žibintas švietė į kačių landą. ŽAIBO šviesa veikia su dinamu: jei ratas sukasi, yra šviesa. Ir Tonis pradėjo minti.

Jis mynė kaip niekada. Ypač kai Griaustinis užšoko ant jo.

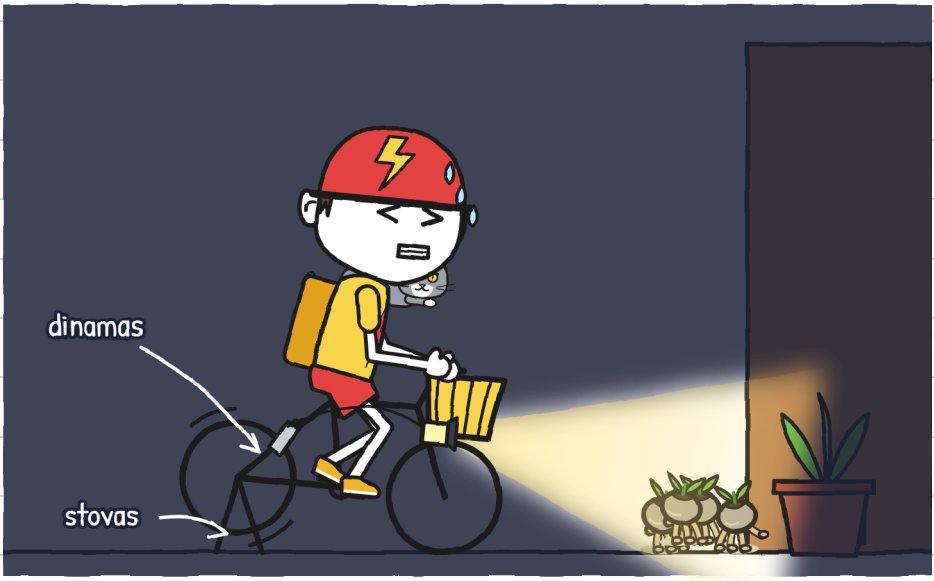

Pagaliau ŽAIBAS kam nors pravertė. –J.

Sėklos pasiekdavo šviesą ir sustodavo. Mes gaudėme jas po vieną. Į stiklainį. Trys. Keturios.

Griaustinis pagavo dar vieną burna. Flora išėmė ją dviem pirštais.
— Penkios! — pasakė ji.

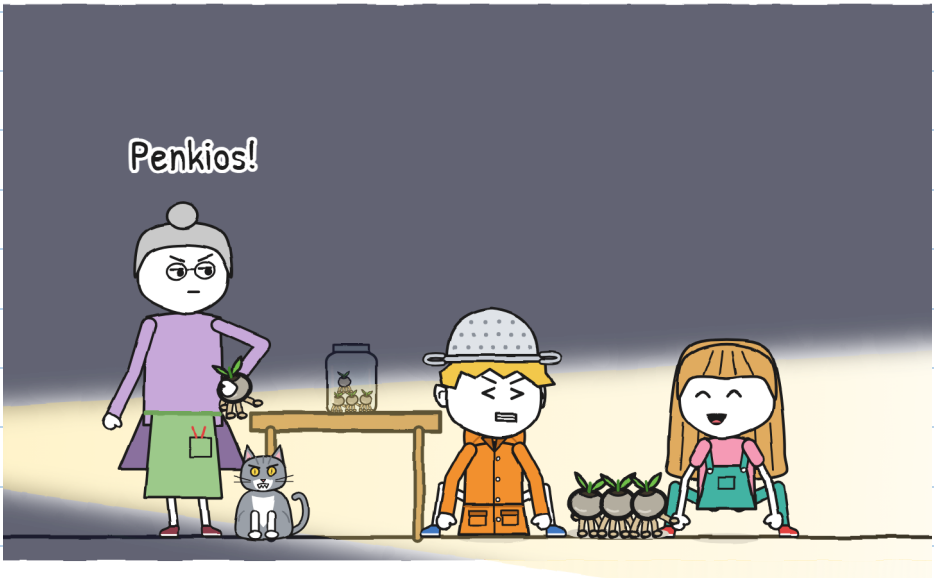

Šešios.

Flora uždarė stiklainį. Taip nė viena nepabėgdavo. Paskui ji nusilenkė, kad mums padėtų. O Griaustinis šoko ant stalo ir jį numetė.

Tonis pagavo jį ore.
— ŽAIBAS, — pasakė jis. — Per sekundę arba nemokamai.

Bet jis nustojo minti. Šviesa užgeso. O Griaustinis nubėgo prie kačių landos.

Tamsoje: tik, tik, tik. Griaustinis pastūmė vazoną: škrap. O kačių landa padarė klak.

Vėl sužaibavo: ant grindų liko tik viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

Aštuntoji išbėgo pro kačių landą.

— Einu jos pasiimti! — pasakė Julita, laikydama ranką ant durų rankenos.
— Kai žaibuoja, niekas neišeina, — pasakė Flora, stovėdama priešais duris. Pasakė labai rimtai.

Julita nesiginčijo. Bet ir durų rankenos nepaleido. Po kurio laiko kačių landa padarė klak. Tai buvo Griaustinis, permirkęs. Be aštuntosios.

— Žaibas... vienas dramblys, du drambliai.
Grrrumm.
— Du, — suskaičiavo Julita. — Vis dar visai arti.

— Tuomet dabar sodinkime jas, — pasakė Flora. — Kol audra nenuėjo. Tamsoje.
— Ten, viduje? — paklausė Julita.
Flora parodė lašus, kurie kilo stiklu aukštyn.
— Burtas vis dar veikia. Žaibai lieka lauke.

Paskui pažiūrėjo į Trupinukę.
— Tamsoje.

Trupinukė pažiūrėjo į mane. Ir padarė ik.

SKYRIUS 4

Ik

Flora paaiškino mums, kaip sodinamas žiburėlis. To ją išmokė R. Užsirašiau oficialiu raštu:

KAIP SODINTI ŽIBURĖLĮ

1.
Audros sudrėkinta žemė.
(Palaistyta iš čiaupo – netinka.)

2. 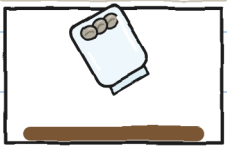
Atversti stiklainį virš žemės.
(Atvertus anksčiau, pabėga.)

3.
Visiška tamsa: jos pačios sulenda į žemę.
(Jei užkasi tu, jos nesudygs.)

4. 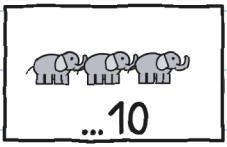

Kol audra nenuėjo:
jei daugiau nei dešimt dramblių, iki kitos audros jų nebesodinsi.

Pažadinti: nulis dramblių. Pasodinti: iki dešimties. Su vienuolika – vėl miegoti. –].

Flora pasuko rankeną. Langas neatsidarė: nupieštieji lašai pradėjo leistis žemyn. Tikras lietus pralėkė pro stiklą ir nukrito ant lysvės – ilgo stalo, pilno žemės.

— Viskas ant lysvės. Nė lašo ant grindų, — įsakė Flora lietui.

Tokie stiklai egzistuoja tik pasakoje. Per tikrą audrą – jokių šiltnamių (76 puslapis). –J.

— Audros sudrėkinta žemė, — pasakė ji. — O dabar viskas tamsoje.

Bet Trupinukė jau buvo viduje. Ji prasmuko tarp Floros kojų. Niekas jos nepamatė. Ji buvo po lysve, tarp vazonų.

Flora atsargiai patraukė ją. Trupinukė įsikibo į vazonus visomis keturiomis letenomis. Vera mums jau buvo tai sakiusi.

Kiekvienas mano ik virtuvėje uždegdavo Trupinukę šiltnamyje.

Nupiešiau, kad suprasčiau:

Virtuvėje ik padėjo: liepsna, nejudanti sėkla, pagauta sėkla. Šiltnamyje – ne. Liepsna kas tris sekundes. Niekada nebūdavo pakankamai tamsu, kad jos spėtų įlįsti į žemę.

Reikia nutraukti grandinę. Lengviausiai nutraukiama jos dalis – tu. Su meile. –J.

Išbandėme visus būdus nuo žagsulio:

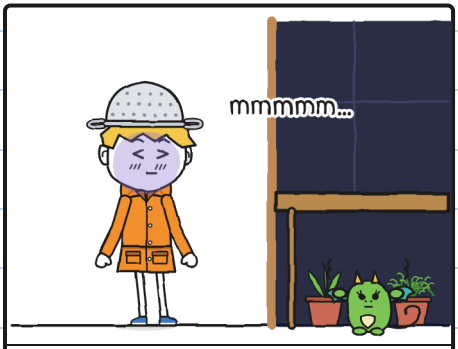

Sulaikyti kvėpavimą

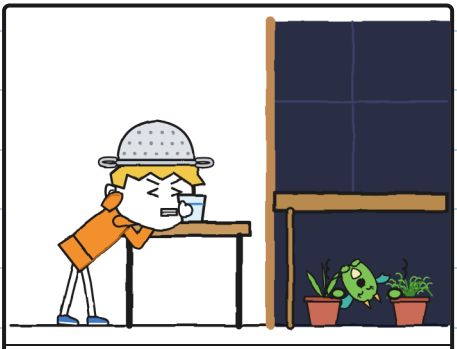

Vanduo aukštyn kojomis

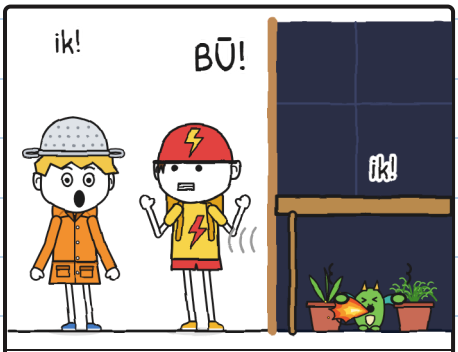

Išgąstis

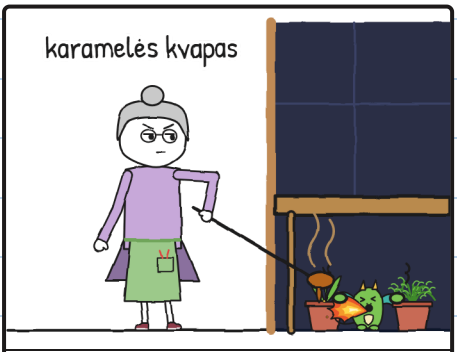

Cukrus

Trupinukė pamėgdžiojo visus. Nepaleisdama savo vazonų.

Būdų: nulis. Žagtelėjimų: daug. –J.

– Keturi drambliai. Penki.
Nugriaudėjo griaustinis.
– Tas žaibas trenkė toliau, – pasakė Julita.

Septynios sėklos sukosi stiklainyje. Aš vis darydavau ik.

– O jei prisiskaičiuosime iki vienuolikos?
– paklausiau.
Julita pažiūrėjo į sėklas.
– Vėl akmenys.
Paskui pažiūrėjo į mane.

— Trupinukė mėgdžioja tavo baimę, — pasakė Julita.
— Tegul mėgdžioja ką nors kita, — pasakiau. Ir padariau ik.
— O jei ją išvestume? — paklausiau.
— Ji įsikimba. Juk matei.
Julita nuleido balsą.
— Pirmiausia pabūk su ja.

Baimei vaisto neturėjau. Turėjau planą, kaip ją paslėpti. Ir jis jau nebeveikė:

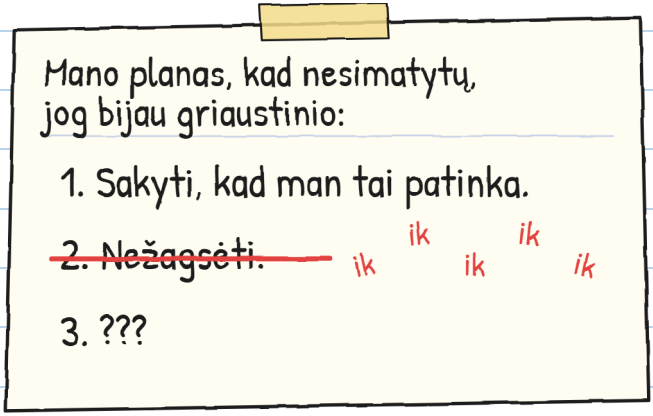

O trečias? –J.

Bandžiau. Tikrai.

Viena koja viduje.

Griaustinis.

O vėl virtuvėje.

Šiltnamyje griaustinis girdisi garsiausiai.
Visame rajone.

Nuo durų pažvelgiau aukštyn, pro stiklinį stogą. Tarp dviejų žaibų pamačiau juos, labai aukštai virš stogo. Veros drakonai skrido pačioje audroje. Jie išskrenda, kai niekas nežiūri aukštyn. Todėl Vera su mumis neatėjo: kai audra, ji lieka juos stebėti.

Jie nedarė ik.

— Eime, medžiotojau, — pasakė Tonis.

Laukiau pašaipos. Jos nebuvo.

Nusiėmiau kiaurasamtį ir daviau Florai. Ji laikė jį kaip tikrą šalmą.

Ir įėjau.

Kiaurasamtis nesustabdo žaibo.
Baimę – kartais. –J.

Viduje lietus skambėjo kaip tūkstantis pirštų, barbenančių į stiklą. Įropojau po lysve. Trupinukė buvo ten, susirietusi į kamuoliuką. Ji drebėjo kaip ir aš.

GRRRUMM! Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik. Liepsna apšvietė mus abu.

Mes buvome du audrų medžiotojai po lysve.

Nuo durų Julita prabilo tyliai. Nesijuokdama:

— Skaičiuok su manimi.

SKYRIUS 5

Skaičiuok su manimi

Ir mes skaičiavome. Ji – prie durų. Aš – po lysve, o Trupinukė drebėjo prisiglaudusi prie mano lietpalčio.

Žaibas.
— Vienas dramblys. Du drambliai. Trys. Keturi. Penki. Šeši.
Grrrumm.
— Šeši: kokie du kilometrai, — pasakė Julita. — Tas žaibas trenkė toliau. Tebesame po stogu.

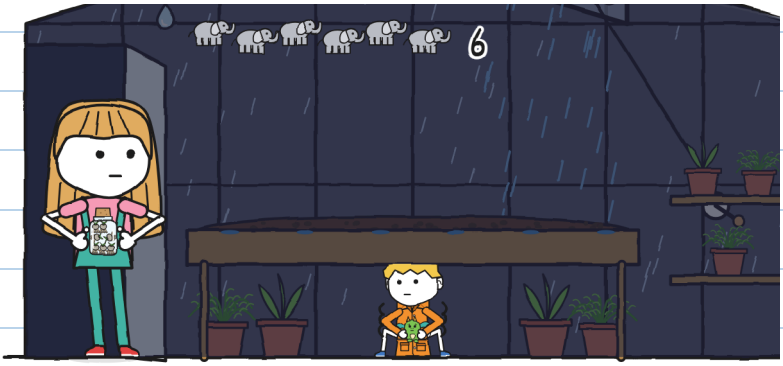

Suskaičiavau šešis dramblius. Baimė vis dar buvo ten.

Jau buvau pasakęs, kad man patinka audros. Du kartus. Nepadėjo.
Trupinukė pažiūrėjo į mane.
Pabandžiau pasakyti tiesą.

— Aš bijau griaustinio.

– Žinau, – pasakė Julita. – Šįryt tai nupiešei 6 puslapyje. Aš tavęs laukiau.

– O aš bijau kačių, – pasakė Tonis. Griaustinis miegojo jam ant kelių. Tonis nedrįso pasijudinti.

– O aš – laukti to, kas neateina, – pasakė Flora.
– Todėl iškart atidarydavau stiklainį.

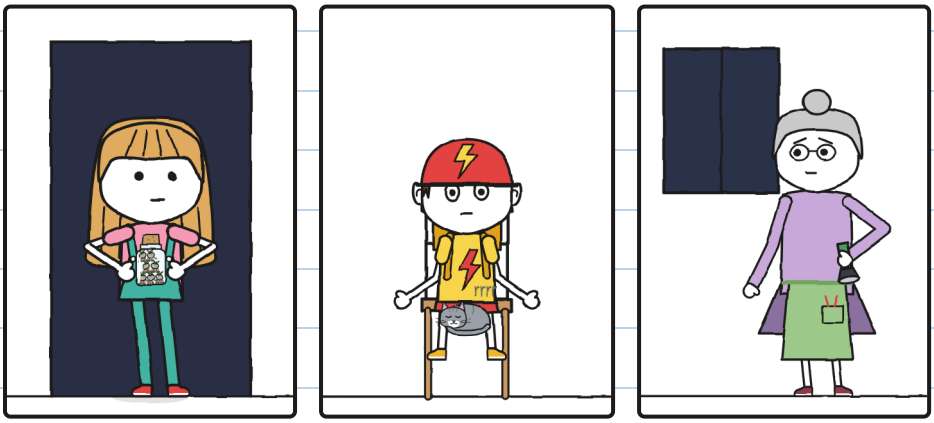

O aš – lieptų. Tai jau žinojote. –J.

Niekas nesijuokė. Lijo tiek pat. Bet po lysve aš jau nebuvau vienas.

Kvėpavau lėtai. Trupinukė kvėpavo lėtai.

Žaibas. Skaičiavome kartu iki devynių. Grrrumm.

Ir aš nepadariau ik. Nei per tą griaustinį, nei per kitą.

— Dabar! — sušnibždėjo Flora.

Julita įėjo ant pirštų galiukų, tamsoje. Pastatė atvirą stiklainį ant sudrėkintos žemės. Ir tyliai grįžo prie durų.

Tik, tik, tik. Tamsoje kažkas lindo iš stiklainio.

Žaibas, labai toli. Skaičiavome vien lūpomis, iki dešimties. Grrrumm.

Dešimt: paskutinis, kuris dar tiko.

Per kitą žaibą pamatėme:

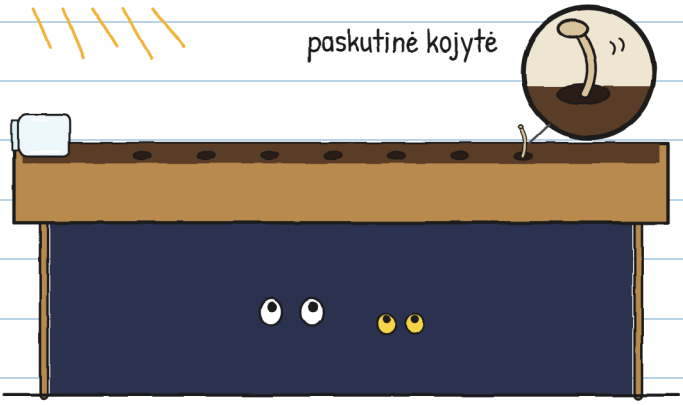

Stiklainis buvo tuščias. Žemėje – septynios duobutės. Paskutinėje dar kyšojo kojytė.

Paskui – valandėlė, kai nieko nevyko. Tik mes, tamsoje, žiūrintys į lysvę.

Ir tada užsidegė pirmasis.

Septyni žiburėliai. Kiekvienas su gabalėliu žaibo viduje.

Trupinukė nepadarė ik. Ji žiūrėjo į žiburėlius išsižiojusi. Lygiai kaip aš. Ji jau nemėgdžiojo mano baimės. Ji mėgdžiojo štai ką.

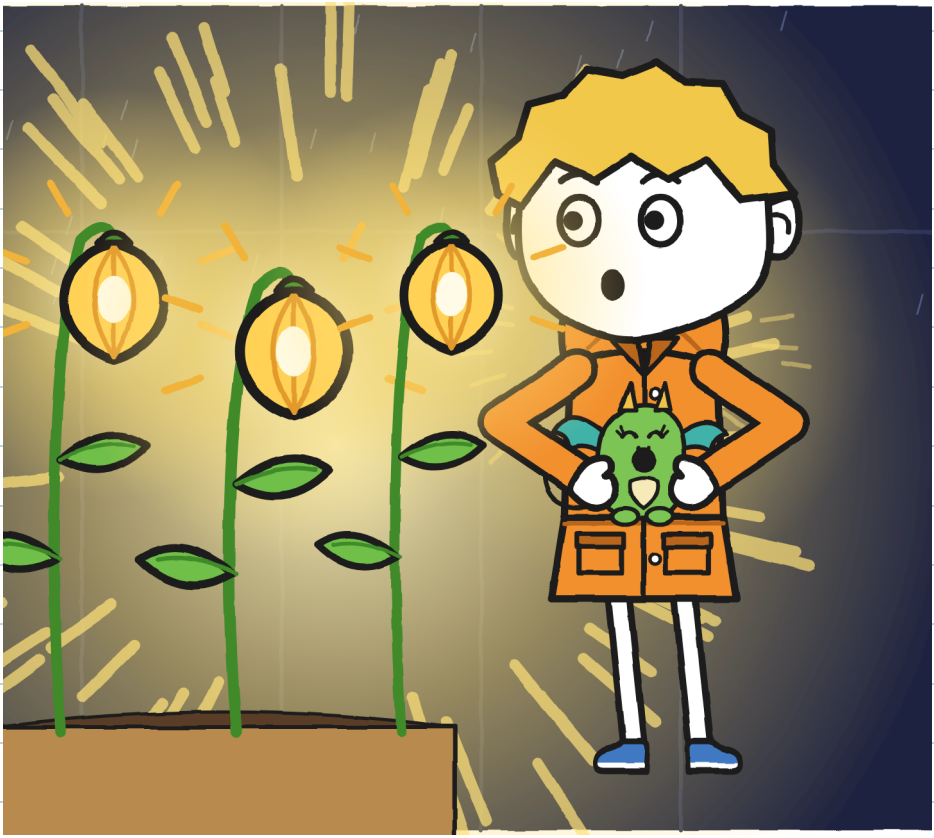

Flora ilgai tylėjo. Paskui lengvai palietė vieną žiburėlį piršto galiuku. Lėtai. Kaip tas, kuris liečia tai, ko ilgai laukė.

– Štai kokia buvo krantinė, – pasakė ji.

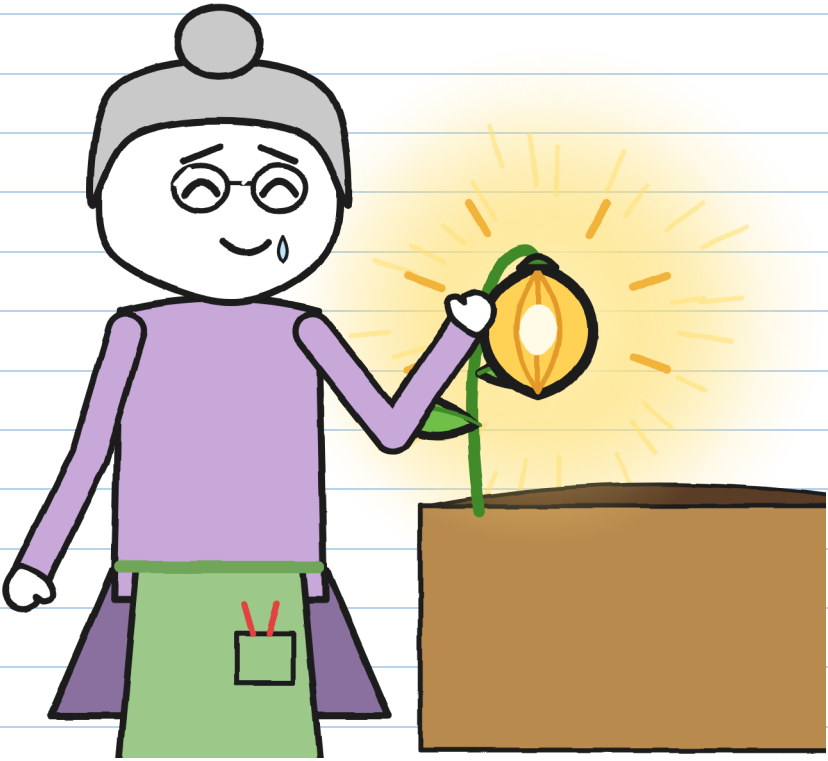

Aš irgi palietiau vieną. Trupinukė irgi. Jis buvo drungnas kaip saulėje įšilęs akmuo.

Flora sustabdė lietų, pasukdama rankeną.
Paskui išsitraukė tušinuką.
Pagaliau ketino pasirašyti.
Julita sulaikė jį dviem pirštais.

— Dar ne.
Ji pažiūrėjo į septynis žiburėlius.
— Vienos trūksta. Aš atidariau stiklainį per anksti. Turime ją rasti.
Paskui nuėjo į virtuvę. Nuplėšė etiketę nuo dėžės.
Ir įsikišo ją į kombinezoną.

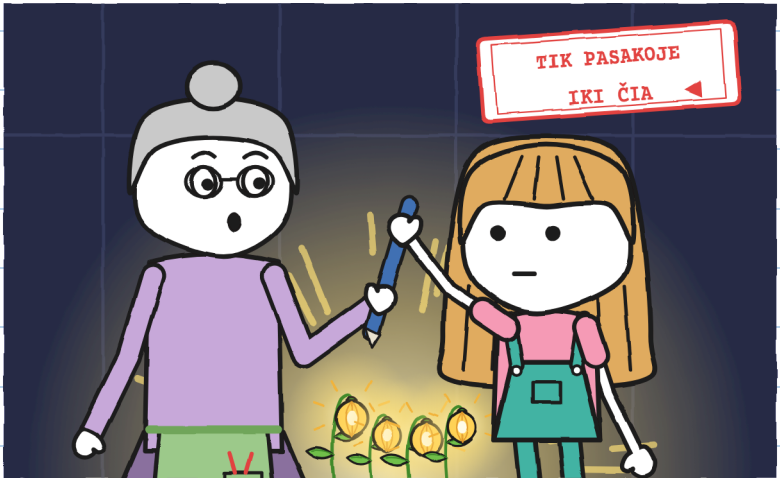

Jei pristatoma, tai pristatoma viskas. —J.

Sugrįžome į virtuvę.
— Kiemas dar uždarytas, — pasakė Flora. — Dar neišeisime.
Laukėme. Julitai pritrūko žaibų, kuriuos galėtų skaičiuoti. Paskui laukėme dar pusvalandį, skaičiuojant nuo paskutinio griaustinio. Jau nebelijo. Audra buvo nuėjusi.

O aštuntoji buvo ten, lauke. Kažkur, tamsoje. Jei laiku neranda žemės, vėl užmiega. Dar vienas akmuo. O be parašo auštant Nr. 2 sugrįžta į savo lentyną.

— Eime jos ieškoti, — pasakė Julita.

Flora pažiūrėjo į naktį. Paskui tris kartus pabeldė į kiemo mūrą. Kaip sakė Vera. Tai Drakonų namų siena.

— Šį kartą, — pasakė ji, — neisite vieni.

SKYRIUS 6

Aštuntoji

Išėjome su Flora ir Vera, su žibintu ir dviračiu. Julita nešė tuščią stiklainį ir etiketę. Aš nešiau Trupinukę lietpalčio viduje. Matėsi tik jos galva.

Ieškojome kieme. Takelyje. Kanalo pakraštyje.

Nieko.

Jei aštuntoji buvo užmigusi, ji galėjo būti bet kuris iš tų akmenų.

Žibinto šviesa skaistino šlapius akmenis.
Tada pagalvojau: toks mažas žiburėlis galėjo švytėti, o mes jo nematėme.
— Palaukite. Užgesinkite šviesas.
Tonis sustabdė dviratį. Vera sumažino liepsną.
Flora išjungė žibintuvėlį.

Nejudėjome.
Krantinės gale buvo švieselė.

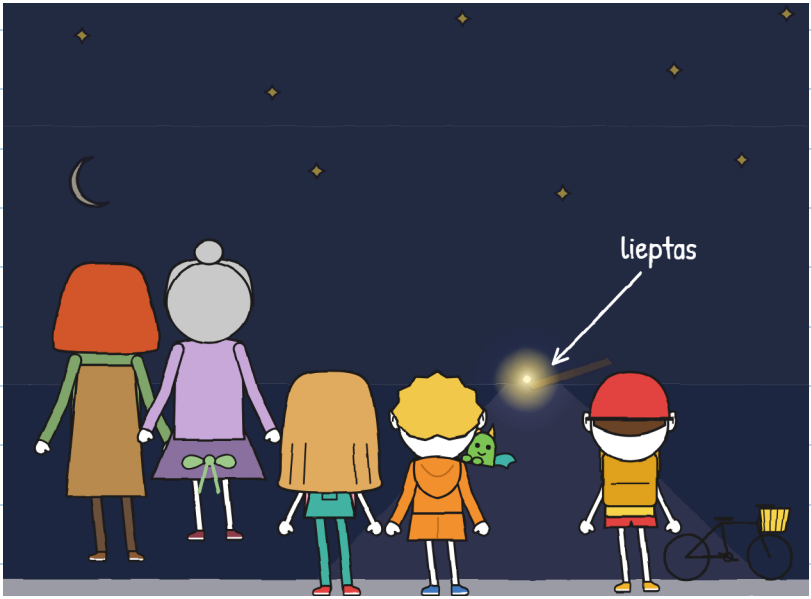

Prie liepto pradžios.

Manau, kad lietus nunešė ją takeliu iki krantinės. Ji liko plyšyje tarp dviejų akmenų, su trupučiu sudrėkintos žemės. Kaip tik prie liepto pradžios. Ten ji pati pasisodino. Iš tolo – švieselė. Iš arti – viską apšvietė.

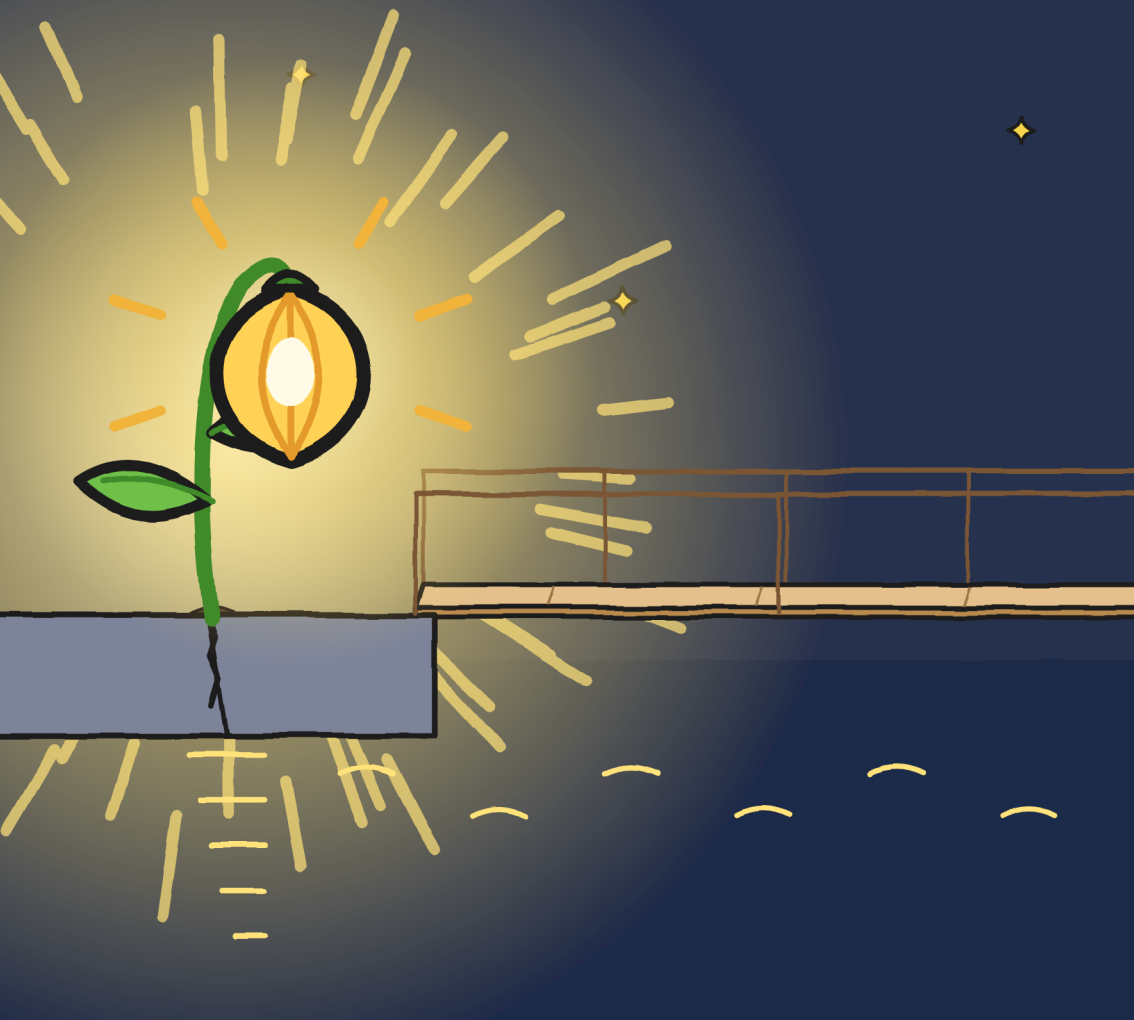

Julita ilgai žiūrėjo į lieptą. Su šviesa jis atrodė kitoks. Trumpesnis. Platesnis. Tik medinė lenta.

Pastatė koją ant liepto. Tik vieną. Paskui ją atitraukė.

Iš tolo jau nebebijau. Iš arti – beveik irgi ne. –).

— Ši lieka čia, — pasakė Flora. — Ji išsirinko vietą.

Julita padavė jai etiketę ir savo žalią flomasterį. Tas rašalas nenusitrina. Flora pasirašė čia pat, aštuntosios šviesoje. Ir grąžino flomasterį.

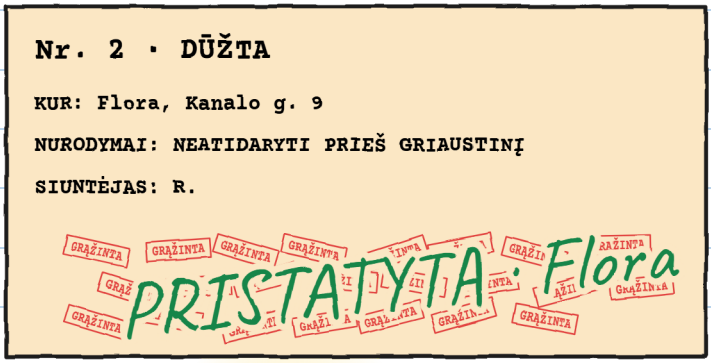

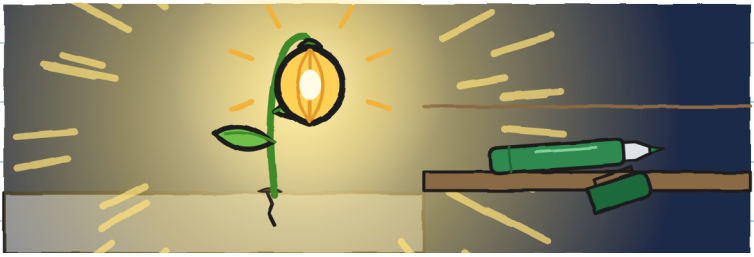

Atsisveikindama Flora padavė man savo kiaurasamtį:

— Pasilik. Kitai audrai. Ir pasakyk Marai, kad jau metas.

Vera paliko Trupinukę jos lizde. Mus nuvežė į parduotuvę furgonu, o Tonio dviratis važiavo gale. Važiavome kelio tiltu: naktį Didysis tiltas pakeliamas laivams. Ji paliko mus prie parduotuvės durų ir grįžo pas savo drakonus.

Parduotuvė buvo tamsi. Maros prie prekystalio nebuvo.

Ji buvo po prekystaliu.

— Jau praėjo? — paklausė Mara.
— Jau gerą valandėlę, — pasakė Julita.

Antklodė. Ausinės. Puodas vietoj šalmo.
Dvidešimt trys pristatymai. Nė vieno per audrą.
Dabar supratau.

Perdaviau jai Floros žinią. Mara nusitraukė puodą iki antakių.

— Aš irgi bijau griaustinio, — pasakiau jai.
Ji pakėlė antklodę.

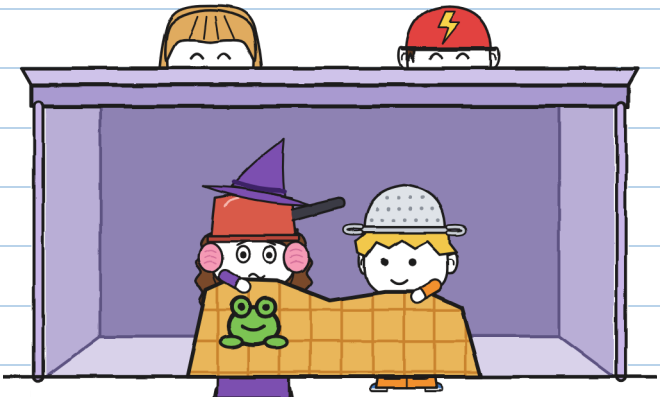

Įlindau su ja po prekystaliu. Tilpome.

Mara pastatė Toniui apverstą dėžę. Prie taburečių.
– Tavo vieta. Kol kas, – pasakė ji.

Tonis atsisėdo. Julitos flomasteriu prirašė ant savo kuprinės dar du žodžius: „ir kates“.

Dabar smulkus šriftas sako tiesą. –J.

Pataisiau savo planą. Kai griaudžia:

1. Skaičiuoti dramblius.
2. Su kuo nors.
3. Jei padarau ik, nieko tokio.

Ir nesakyti, kad esi kokių nors dalykų medžiotojas. –J.

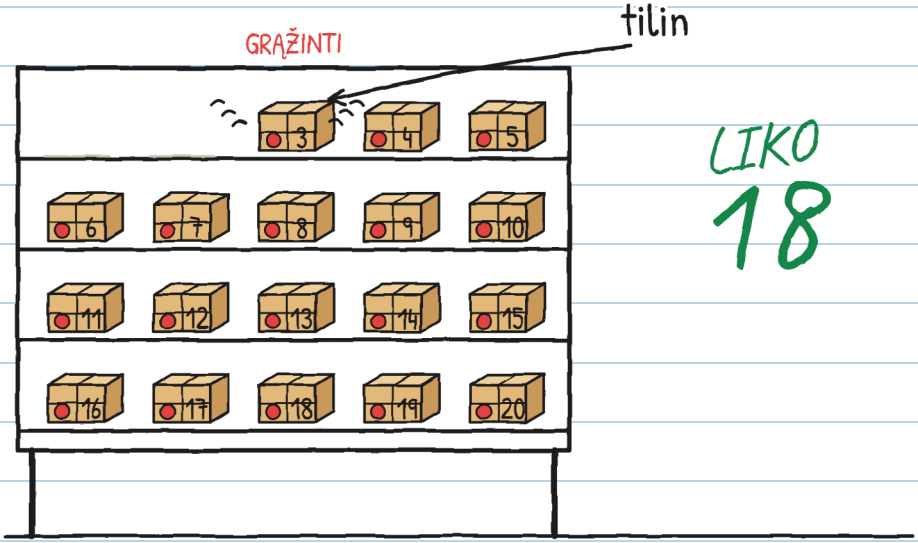

LIKO 18

Tą naktį, prieš einant namo, vienas grąžintas siuntinys suskambo: tilin. Tarsi varpelis. Nr. 3.

Etiketėje buvo parašyta:

Nr. 3

TONIUKUI

Tonis pasidarė savo šalmo spalvos.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

(jau greitai)

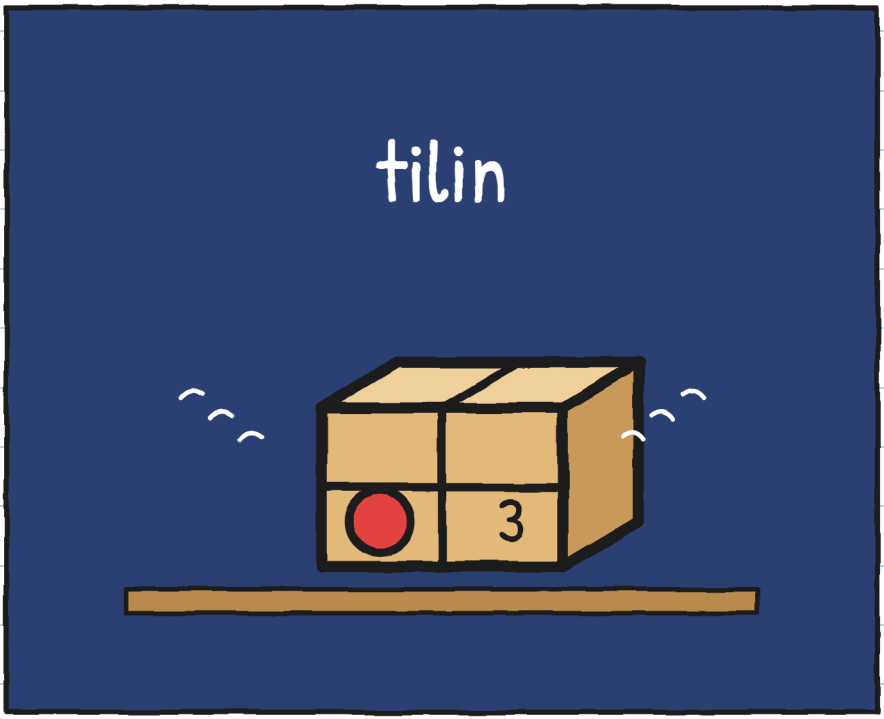

Kas siunčia siuntinius Toniui? – J.

RAJONAS (2 versija)

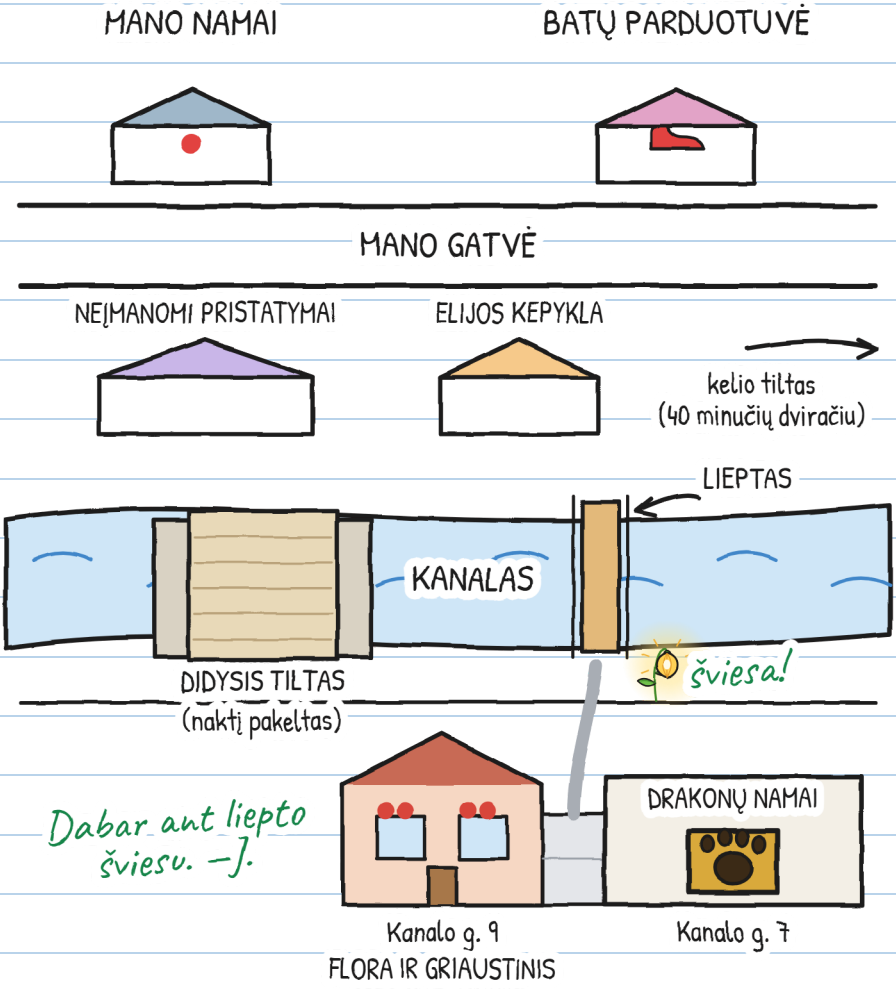

Turiu R. kortelę. 1 ir 2 užuominos – iš pirmojo sąsiuvinio. Užsirašiau naująsias:

KĄ ŽINOME APIE R.

R.

1. Labai blogai rašo (Mara).
2. Vera išbalo, perskaičiusi inicialą.
3. Seniai sodino žiburėlius su Flora.
4. Pažadus vykdo vėlai, bet vykdo.
5. Sukūrė Floros užburtus stiklus.

6. Niekas netaria R. vardo. Tai irgi užuomina. –J.

O tu? Kaip manai, kas yra R.?

Aš manau, kad R. yra...

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
JULITA PAGAUNA SEPTINTĄJĄ SĖKLĄ.

DYDIS XS · A1
Ant grindų liko viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS S · A2
Vėl sužaibavo: ant grindų liko tik viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS M · B1
Per kitą žaibą liko tik viena sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS L · B2
Kai vėl sužaibavo, ant grindų liko viena vienintelė sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Ta pati audra. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRA AUDRA: KĄ DARYTI

1. Jei girdi griaustinį, nors ir toli, eik į vidų: žaibas jau gali tave pasiekti.
2. Viduje, su suaugusiuoju, toliau nuo langų, durų ir stiklų. Jokių šiltnamių, tiltų, medžių ar vandens.
3. Neišeik, kol nepraėjo pusė valandos nuo paskutinio griaustinio.
4. Dramblių skaičiavimas padeda suprasti, ar žaibas trenkė arti, ar toli, ir nusiraminti. Jis nepasako, kada galima išeiti.

SUSKAIČIUOK SAVO AUDRĄ

Iš vidaus, namie: skaičiuok dramblius tarp žaibo ir griaustinio.

Žaibas	Drambliai	Kilometrai (1 per 3, apytiksl.)	Tas žaibas: arčiau ar toliau?
1	15	5	–
2	9	3	arčiau